

ПОДАРУЄМО ДІТЯМ КАЗКУ

Організатор конкурсу: громадська організація «ЖІНКИ плюс»

Подаруємо дітям казку / Колектив авторів за загальною редакцією Возної В. та Заварзіної А., художнє оформлення обкладинки у виконанні Леньо С., Дніпро, 2024, 57 с.

ШЛЯХ ДО ПЕРЕМОГИ

Авторка віршованої казки та ілюстрацій Світлана Леньо

Вирішив одного разу
Хом'ячок щокатий
На змаганнях з фізкультури
Чемпіоном стати.
Зранку він робив зарядку,
Розминав все тіло,
Бо вже дуже переможцем
Буть йому хотілось.
По обіді бігав полем,
Тренувався в залі,
Плавав в річці брасом, кролем,
Мріяв про медалі.
А як вечір наступав,
Хом'ячок завзятий
Спритно й високо стрибав,
Ніби в нього свято.
Тренувався він щосили
З самого рання
І свою дитячу мрію
Втілював в життя.
Коли біг спортсмен по лісу,
Зайчика зустрів,
Полохливий криво глянув,
Хом'яка узрів:
– Що це ти собі надумав?
Бігаєш, стрибаєш...
Ти ж до спорту й фізкультури

Хисту геть не маєш!
Думаєш у тебе вийде
Виграти змагання?
Ти незграбний та маленький –
Облиш ці старання!
Завжди був я чемпіоном,
Не тренуйся марно.

Бігаю я швидко й круто,
Ну а ти – бездарно!
Довго слухати не став
Хом'ячок щокатий,
Тренуватися почав
Іще більш завзято.

Брав скакалку і гантелі,
Стрибав без упину,
Накачав і руки, й ноги,
Оббігав долину.
Як настав той день великий,
Зникли всі вагання,
Хом'ячок прийшов до лісу,

Почались змагання.
Стали дружно всі звірята
Бігати, стрибати,
Перешкоди із пеньочків
Прагнули здолати.
У пісок стрибали спритно,
Гирі піднімали,
На травичці розляглися,
Прес чимдуж качали.
До останнього завдання
Залишилось двоє –
Заєць сірий та хом'як

Зійшлись у двобої.
Щоб отримати медаль,
Їм лишилось трішки –
Перенести до пенька
Ліщини горішки.
Заєць лапки простягає,
Тримає надійно,
А хом'як за щоки пхає
Горіхи спокійно.
Сірий тричі вже відніс
До пенька ліщину,
А малий все напихає
Щоки без упину.
За одним-єдиним разом
Відносить горішки.
Лише крок до перемоги,
Залишилось трішки.
Поки заєць ще збирає
У траві ліщину,
Хом'ячок вже оббігає
Фінішну долину.
Залунали в лісі сурми,
Оплески, салюти,
Всі вітають переможця,
Сяють атрибути.
Підійшов до мікрофону
Хом'ячок завзятий
І почав свою промову
Голосно казати:
– Я поставив за мету

Виграти змагання,
Мав я силу і терпіння,
Віру і бажання.
Довго бігав під віконцем,
Стрибав, присідав,
Бути кращим переможцем
Світлу мрію мав.
І нікого я не слухав,
А лиш тренувався,
Із своєю лінню й страхом
Кожен день змагався.
Сірий заєць як почув
Ті слова правдиві,
Сором його огорнув,
Зморщився сльозливо.
Підійшов до хом'яка,

Опустивши очі:
– Ти пробач мені за все! –
Мовив неохоче.
– Тоді в лісі я тебе
Ображав словами,
Ставив в приклад лиш себе,
Ти ж довів ділами,
Що якщо займатись спортом,
Тренуватись вправно,
Можна стати чемпіоном,
Вигравати славно.
Хом'ячок пробачив зайця,
Потиснувши руку,
Бо засвоїв полохливий
Повчальну науку.

НЕСПОДІВАНА ПЕРЕМОГА ІЖАЧКА

Авторка казки Мілана Канюка

Автори ілюстрацій: Катерина Полтавець, Маргарита Козлова,
Дмитро Михайлов

У родині їжаків народилося маля з білесеньким носиком. Мама-їжачиха дуже його любила й балувала. Щоранку приносила йому грибочки та горішки лісові, а він валявся на ліжку і бурмотів собі:

– Тільки в нас є колючки, отже, ми кращі за всіх, а нас ніхто не любить. Чому так? Скільки така несправедливість буде тривати?

Мама його заспокоювала:

– Колючки нам у пригоді стануть! А хто нас не любить – то помиляється. Ми дуже розумні й витривалі. Ти тільки щодня фіззарядку роби, загартовуйся, щоб сильним бути, – казала мама.

Їжачок слухався. Бігав краще за всіх своїх братиків і сестричок, а особливо любив стрибати.

Та ось їжачиха захворіла. У неї був жар, вона не могла встати з ліжка.

Їжачок вирішив пошукати для мами цілющі ягідки та горішки в лісі. Він узяв відерце, вийшов з дому та й пішов.

– Гей, їжачку, тобі підказати дорогу до малини? – крикнула руда білка.

– Ні, я йду по лісові горішки. А ти звідки знаєш, куди й для чого я йду? – здивовано подивився на руденьку.

– А я ж білка-екстрасенс. Чув про таку? Знаю навіть, що тебе перемога чекає, – сказала отак загадково та й зникла поміж верхівіття дерев. – Ну йди вже, йди!

Знизав він плечима. Яка ще перемога його чекає? Іде далі їжачок, трави й квіти перед ним розступаються, наче стежку показують, іде та й бачить великий кущ малини. Він дуже зрадив, підбіг до нього. І тільки-но хотів зірвати одну ягідку, як раптом побачив з-за куща на галявині, де був лісовий стадіон, багато-багато звірів, які бігали, стрибали; почув свисток тренера зі стрибків у довжину Борсучка. А он, далі, біля старезного дуба, гімнастисисички, а справа від них вовки фехтують, за ними – ведмеді один з одним борються.

Цікаво стало Їжачку, то він поставив відерце та й побіг прямо до Барсучка. Аж через пеньок перечепився. Прибіг. Питає:

– Що це у вас? Якась дивна фіззарядка...

– Привіт! А ти що не чув оголошення про лісові олімпійські ігри. Ми готуємося до них. Через три дні будуть.

Аж дух перехопило. Захвилювався.

– А я можу взяти участь?

– А що ти вмієш?

– Стрибати й бігати.

– От і добре. Зараз перевіримо твої здібності. Ставай в шеренгу команди.

Та й засвистів у свисток. Їжаки, жовтобрюхи та черепахи водночас побігли в інший кінець лісового стадіону. Наш Їжачок з білесеньким носиком перегнав і жовтобрюхів, і черепах, от-от і двох їжаків наздожене. Перед самим фінішем зібрав усі сили, напружив ніжки та... як стрибоне, як стрибоне. Позаду всі лишилися. Пролунав свисток.

– Переміг новенький їжачок, – радісно вигукнув Борсучок. – Беремо тебе в команду.

Від радості аж піт на носику виступив.

– Ходитимеш на тренування щодня. Я впевнений, що ти гарний результат на змаганнях покажеш.

Отак Їжачок став членом олімпійської команди з бігу. Подякував. Чимдуж побіг до куща малини. А на самому вершечку куща красивенька велика ягідка кричить йому:

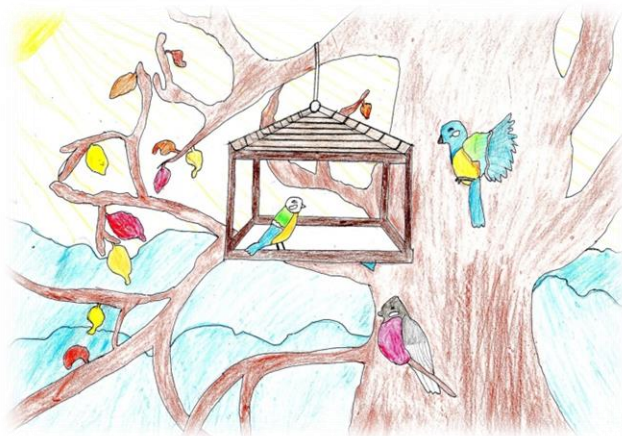
– Їжачку! Візьми своє відерце і збери ці ягідки та швидко віднеси своїй мамі! Вона одужає. І сам обов'язково поїж для сили!

– Я й так сильний, – здивувався пораді. – Та як же я вас визбираю, – здивувався він, розвівши руками, – Коли ви ховаєтеся, тільки до вас доторкаюся...

– Заплющ очі! – наполягала запашна ягідка. – А я тобі з подружками допоможу...

Повірив їй колючкастий. І, о диво! Ягідки малинки самі пострибали у відерце! Повне-повнісіньке рожевих плодів! Здивувався. А кущик йому й каже:

– Біжи додому, маму лікуй, сам чарівних ягідок наших поїж і будеш таким сильним, що олімпійським чемпіоном лісу станеш!

Подякував головній малининці та кущику за все та й побіг з чудовим чарівним урожаєм до мами. Хай лікується!

Мамі все розказав. І про лісові спортивні змагання, і про слова Білки, і про те, що Борсучок взяв його в команду, і про чарівний кущ малини, який також напороочив йому перемогу. Мама зраділа. Чай з малинкою заварила, смачного варення наварила. І швиденько вилікувалася. Вже наступного дня була здорова. Температура спала. До свого синочка тепер поблажливіше ставилася, дозволяла йому на тренування ходити. Слідкувала, щоб малинки побільше їв.

Борсучок був дуже задоволений успіхами, результат з бігу на 100 метрів був у їжачка найвищим з команди. То ж коли настав день змагань, ніхто не сумнівався в його перемозі. За трибунами стадіону зібралось чи не пів лісу звірів-вболівальників. Спортсмени у зелених шортах та малинових футболках розминали свої м'язи присідаючи. Нарешті, головний свисток!

– Першими у сьогоднішніх олімпійських іграх будуть змагатися швидкісні бігуни, спринтери! – оголосив Борсучок і засвистів.

Притаївся стадіон. Рвонули бігуни. Біжать. Сонечко припікає. Ще тільки кущ малини проминули, а наш їжачок з біленьким носиком вирвався вперед. Позаду хитрий жовтобрюх звивається. Раптом він зробив стрибок і... прямісінько їжачку під ноги впав. Не розгубився герой. Скрутився вмить клубочком. Закричав жовтобрюх від болю. А їжачок швидко розправився і побіг, залишивши позаду себе команду. Ось і фініш. Свисток. Їжачок прибіг першим. Другим – ще один їжачок, а третім прискакав кульчасто жовтобрюх. Та наш їжачок не видав його. Нехай буде йому соромно. Спортсмени не повинні йти на підлість заради перемоги.

Нагороджували переможців солодкою малиною у блакитних відерцях.

Їжачок з білим носиком дуже зрадів, бо тепер його мама точно завжди буде здоровою, бо малинки вистачить і на солодке цілюще варення.

Мама зраділа. Наварила варення, напекла пиріжків з малиною, якими пригостили все їжаче селище.

Буде тепер їжачок цілий рік ходити на тренування, бо наступного року виступить на олімпійських іграх всієї Лісової країни, яка простягається від хвойних лісів аж до білих гір.

Отож і ви тренуйтеся старанно і обов'язково переможете будь-якого ворога на спортивній арені. І не ображайтеся ні на кого. Он жовтобрюх-хитрун згорів на сонці від сорому.

А їжачку тільки цього й треба! Став він найкращим бігуном у своєму лісі. І я впевнена у його майбутніх перемогах, бо він чесно вдосконалює себе, а не вдається до всіляких хитрощів. У нього з'явилося багато нових друзів. Тепер він переконаний, що колючки можуть добре стати у пригоді.

ОЛІМПІЙСЬКА ПРОПОЗИЦІЯ

Автор казки та ілюстрацій Олег Левицький

Одного разу, напередодні великого спортивного шкільного свята, Богданчик вирішив пробігтися уздовж богуславської балки. Вона знаходилася на околиці їх невеличкого містечка, по схилах якої виріс достатньо густий акацієвий лісок. І від цього лісу йшли неймовірні аромати квітучих акацій, над якими наче нависало суцільне гудіння бджіл. Це наводило на роздуми, що травневого меду цього року буде вдосталь.

Богданчик біг, вдихаючи на повні груди солодкувате ароматне повітря й думав про себе: «Як би було добре затоваришувати з якимось з олімпійських богів – про яких він дізнався нещодавно на уроках з історії давнього світу, – Ото було б гарно, якщо сам Зевс покатав би мене на своїй колісниці небом і передав мені хоч невеличку частинку своєї сили, – думав хлопчик, – Ото б я тоді не тільки виграв у шкільному забігу на дистанцію один кілометр, я напевно поїхав би на районні, а може й обласні змагання, а може мене би запросили до школи олімпійського резерву!.. А там вже й до олімпіади рукою подати!».

Несподівано серед ясного неба пролунали розкати грому, хоча на небі не було ані хмаринки. Трохи пізніше, нібито нізвідкіля, на стежині попереду виник високий чолов'яга спортивного виду у синьому спортивному костюмі «Adidas» та крутезних кросівках. Він мав акуратно підстрижену бороду й волосся, зібране в пучок на потилиці.

– Здоров, Богдане! – привітався незнайомець, як давній приятель, чим спантеличив й, навіть, трохи перелякав хлопчика.

Богдан зупинився й завмер на місці. У голові пролунала думка: «Чого йому треба? З виду начебто серйозна людина, на бандита не схожий...». Незнайомець розплився в усмішці, а потім гучно зареготав, відкривши рота з блискучо-білими, міцними зубами.

– Ти ж начебто декілька хвилин тому сам хотів зі мною заприятелювати, проїхатися на моєму транспорті, а тепер включаєш задню, – промовив він весело до хлопчика.

У Богданчика в голові, наче блискавка, промайнула думка: «Не може бути! Як так може статись, невже сам Зевс?!».

– Чому ж не може? Для мене дуже мало є з того, що є неможливим, – відповів Зевс й підморгнув, запрошуючи рукою слідувати за ним. Невідомо чому, але страх миттєво зник, коли Зевс, посміхнувшись якоюсь доброю посмішкою, пішов уперед по стежці вниз по схилу до галявини між акаціями. Богданчик послідував за ним. Невдовзі крізь стрункі стовбури акацій вже почав проглядатися шикарний блакитний автомобіль якогось незвичайного дизайну, із сяючими колесами, більше схожий на видовжену краплю занадто великої форми. Зевс вже сидів за кермом й кивком голови запропонував сісти поруч. В корпусі транспортного засобу виник отвір, через який Богдан вліз на сидіння поруч із Зевсом, яке прийняло його тіло. Ніжні обійми якогось

дивного матеріалу, який представляв собою м'яку субстанцію, автоматично прийняли форму його тіла, обволікаючи кожну його частину. Коли хлопчина «вріс» у сидіння, отвір дверей неначе затягнувся, до того ж дуже швидко. В машині було тільки кермо незвичної форми у вигляді штурвала літака. Ані педалей газу, ані зчеплення та гальм зовсім не було видно.

«Як же ми поїдемо?», – подумав пасажир незвичайного транспортного засобу й зразу ж почув відповідь від водія.

– Моя колісниця виконує всі мої команди, мені тільки слід їх подати подумки.

– А ви спритно читаете думки, – посміхнувшись і розслабившись у кріслі пасажира, вимовив задоволений очікувач цікавої подорожі.

«Боги вмінуть все... майже все», – мовчки промовив Зевс, але чомусь його слова Богдан почув у себе в голові.

– Ну що, прокотимось по небосхилу? – звернувся Зевс до Богдана, блиснувши очима.

– А що, і прокотимось, – впевнено й сміливо промовив той у відповідь.

Зевс погладив штурвал, заплющив очі, а коли їх відкрив, машина легко піднялась над галявиною, втягнувши в себе сяючі колеса. І ось вже під ними був акацієвий лісок з довжелезною богуславською балкою і невеличке місто, яке підступало майже впритул до країв балки. А потім вони полетіли над землею так швидко, що новоспечені приятелі майже не помічали великі поля, міста, містечка і села.

– А чому Ви обрали саме мене для ось таких дивовижних прогулянок? – трохи відійшовши від наплинувших внаслідок чарівного польоту емоцій, запитав Богдан, на що Зевс дав блискавичну, як йому і подобає відповідь.

– Ти перший, хто за багато років звернувся подумки до мене від серця, вірячи, що твоє прохання може бути виконаним. Богданчик зразу ж поспішив із питанням, але не встиг він вимовити і слова, як Зевс промовив твердо і спокійно. – Я готовий його задовольнити і надати тобі дар переможця у змаганнях, але за все існує своя плата і я у свою чергу пропоную тобі таку пропозицію. За наданий тобі дар перемагати у всіх змаганнях я попрошу тебе тимчасово замінити мене на моїй посаді у прийдешніх олімпійських іграх. Мені потрібно на деякий час відбути для вирішення надважливого питання до сусідньої Галактики.

Замість відповіді на цю пропозицію Богданчик аж рота відкрив і після тривалої паузи якимось невпевнено відповів:

– А що я повинен робити?

Зевс повернувся до нього, залишив штурвал, поклавши долоні на коліна і спокійнісінько відповів:

– Турбот дуже багато, але, як розумієш, воно того коштує. Ну, по-перше, треба підтримувати своєю енергією всіх причетних до цього дійства по всій земній кулі, а не тільки на стадіонах і спортивних аренах. По-друге, домовитися з богом війни Аресом, щоби він тримав під контролем особливо гарячі голови, дуже схильні до агресивних проявів, які можуть завадити олімпіаді якоюсь заворушкою і навіть війною. Ну й по-третє, це

найголовніше, – постійно транслювати людям образи, що найкращий засіб доводити свою перевагу – це брати участь у чесних змаганнях, які навіть будь-яку агресію можуть перетворити на точку розвитку людини. Мої помічники, гекатонхейри, невидимі й багатофункціональні велетні зможуть прийти до тебе на допомогу, але у найкритичнішій ситуації, коли подальше проведення олімпіади стане під загрозою. Але краще до цього не доводити, не сердити моїх сторуких гігантів. Ну що, згодний?

Богдан уявив, як він намагається заспокоїти розлючених фанатів програшом своєї команди, потім розлючених велетнів, розгніваних його невмінням уладнати бійки на стадіонах і аренах, й голосно закричав:

– Нііі, я намагатимуся перемагати у змаганнях са-а-м!

Раптом в очах потемніло, Богдан їх замружив на мить, а коли розплющив, то побачив, що стоїть на стежині, що в'ється по самому краю богуславської балки, по схилу якої до самого низу зростали стрункі акації, від яких йшло неймовірне бджолине гудіння.

«Примариться ж таке, треба менше грати у комп'ютерні ігри й частіше тренуватись, щоб виграти у міських змаганнях», – промовив до себе майбутній переможець і продовжив свій біг уздовж довжелезної богуславської балки.

УПЕРЕД ДО МРІЇ

Авторка казки Дар'я Анісімова

Авторка ілюстрацій Маргарита Зінченко

Жили-були собі дід та баба. Ні, наша казка про інших героїв, вона про двох дівчаток Маргариту та Даринку, які мріяли потрапити до збірної України з волейболу. Їхня історія розпочалася так.

Якось травневим сонячним днем, проходячи повз спортивне поле, де старші хлопці дуже круто грали у волейбол, наші дівчатка завороженими очима спостерігали за ними. Надихнувшись грою, вони вирішили спробувати себе у грі.

Зайшовши на поле, вони побачили здутий волейбольний м'ячик жовтого кольору із зеленими цяточками. М'яч лежав самотньо у кутку. Даринці зразу на згадку прийшов віршик-гумореска, але про футбольний м'яч:

Футбольний М'яч

Став дуже хвалькуватим:

– Хіба б змогли

Без мене грати?

Усі гравці

Біжать туди, де я.

З мого шляху

Тікає сам суддя!

А як за поле вискочу зелене,

Усі очікують на одного –

На мене!

І М'яч-хвалько

Роздувся скільки сили.

Його взяли...і замінили.

– Що ти там бурмочиш собі під ніс? – запитала Маргарита Даринку.

– Та я згадала гумореску про м'ячик..., – не встигла відповісти Маргариті, аж раптом до дівчат підкотився прямо до ніг цей жовтий із зеленими цяточками м'ячик. Дівчатка сприйняли це як якийсь знак.

Маргарита з Даринкою почали перекидати м'яча одна одній, і раз у раз, коли вони його підкидали, м'яч ставав усе пружнішим. Він уже весело стрибав, ставав неслухняним і все більше заохочував дівчат до гри: то виривався з їхніх рук, тікав, високо-високо підстрибував, то знов повертався до них... Подруги намагалися його наздоганяти, відбивати, приручати до себе.

А коли вони досхочу набавилися з ним, то залишили у кутку. Через мить м'ячик здувся. Дівчаткам треба було повертатися додому. Сповнені вражень від гри з таким цікавим м'ячиком, вони усю дорогу тільки й обговорювали це.

Наступного дня, прийшовши до школи, Маргарита й Даринка розповіли про свою вчорашню прогулянку і м'ячик своїм подругам. Усім стало цікаво, і

після уроків вони вирішили піти на спортивне поле та подивитися на м'ячик. Ледь дочекалися дзвоника з останнього уроку, уже цілою командою прибігли. А м'ячик, наче як чекав на них, підкотився до дівчат, заманюючи їх у гру. Чарівний м'ячик був радий, навколо нього зібралася ціла команда, а він був у центрі їхньої уваги.

Через деякий час м'ячик так звик до дівчат, що почав слухатися тільки їх. Але у нього був свій хазяїн. Дівчата веселилися, сміялися, підстрибували. І ніхто з них не помітив високого, із зеленими очима чоловіка. Він був одягнений у спортивний костюм жовтого кольору, але з дивними зеленими цяточками. Раптом він промовив.

– Я довго спостерігав за вами і вашою грою. І маю вам сказати, що ви змогли приручити цей чарівний м'яч. Я не обмовився. Так-так. Саме чарівний м'яч. Бо він може обирати лише справжніх гравців. Може я не зовсім зрозуміло пояснюю. Тобто я хочу сказати, що у вас є всі здібності, щоб стати справжніми членами спортивної волейбольної команди. Ви опинилися в потрібному місці в потрібний час. А ще я побачив, що у вас є командний дух і бажання досягати своєї мети.

– Дякуємо на доброму слові, але ж взагалі-то нам батьки не дозволяють розмовляти з незнайомими людьми, – відповіла Маргарита.

– Я – Семен Ігорович, тренер з волейболу, – виправив ситуацію чоловік у спортивному костюмі.

– Так уже краще. А ми ті, хто мріє потрапити до волейбольної команди: Мілана, Дарина, Альбіна, Ксенія, Ірина, – радісно представила всіх своїх подружок Даринка.

– Тож уперед до вашої мрії! – промовив Семен Ігорович і запропонував дівчатам, які дуже зраділи, кожній взяти в руки чарівний м'ячик і почути від нього про своє амплу в команді.

Сидячи в колі, першою наважилася взяти м'яч Мілана. Він їй промовив, що вона буде центральною блокуючою. Потім м'яч покотився до Альбіни і сказав, що вона буде зв'язуючою. Ксенії випало амплу догравальниці, Ірині – діагональної нападаючої. Потім він покотився до Маргарити, і вона дізналася, що буде ліберо. А Даринці залишилось бути догравальницею. У захваті дівчата схопили м'яча, підкинули його радісно в повітря з вигуком «Ура! Ми тепер у команді!».

Так, весь травень, а там, як уже розпочалися літні канікули, весь червень, дівчата щодня ходили тренуватися на спортивний майданчик разом

із тренером. І вже їхня команда готувалася до зимових змагань. Важкою працею та наполегливістю вони досягли добрих результатів у командній грі.

Настала осінь, кінець вересня. На тренуванні Даринка перебила м'яча через сітку, але виконувала подачу більше восьми секунд з моменту свистка... Але свист знову залунав, і знову, і знову...

– Що трапилось, сонечко? Продзвенів твій сигнал у телефоні для ранкового пробудження, Даринко? А ти ніяк не хочеш вставати. Сьогодні ж твій День народження!, – зайшла до спальні доньки мама.

– Те, що сьогодні мій День народження, це добре. А от те, що я грала в команді зі своїми подругами у волейбол, виявилось лише сном... Дуже прикро... Сон був такий солодкий! Але, на жаль, лише сон, – відповіла Даринка мамі.

– Я тобі скажу так: загадай бажання у свій День народження і воно обов'язково здійсниться. До речі, ось тобі подарунок від нас із татом! Вітаємо тебе, Даринко!

Яке ж було здивування, коли Даринка побачила той самий м'ячик, який вони одного разу знайшли в кутку спортивного поля – жовтий із зеленими цяточками.

НЕЗАБУТНЯ ОЛІМПІАДА

Авторка казки та ілюстрацій Наталія Жиліна-Жура

Гамірно й метушливо сьогодні в лісі, святково й урочисто. А як же інакше? Перший день підготовки до Олімпійських ігор.

Запрошений Тренер вже розподілив види спорту поміж учасниками. Усі чекають його промову.

Спортсмени вишикувалися на великій галявині. Глядачі посідали на пагорбах навколо, запаслися пакунками з хрусткими засушеними корінцями, ягодами, грибочками. Вовки й лисиці сіли подалі від зайців, їжачки – подалі від мишок, щоб не спокушатися.

Точнісінько в призначений час, на самісінький центр галявини впевнено вийшов Тренер:

– Шановні хижі й травоїдні друзі, моя задача зробити спорт незабутнім видовищем. Зараз я повідомлю хто зі звірів змагатиметься в якому виді спорту. Їжак – стрибки в вишину. Подивіться, його колючки сяють на сонці, наче списи! Уявіть, як незабутньо Їжак колючою мерехтливою кулею летітиме вгору до перемоги! – натовп шаленів у оваціях.

– Заєць – плавання! Уявіть як стримітимуть над водяною гладдю його вуха, наче два весла, а він стане переможцем без допомоги весел! – глядачі аж захлиналися від криків радості, а заєць вклонився так низько, що вуха рівненько лягли на травичку.

– Лелека – важка атлетика! Штанга! Крила, що носять його з дому в Африку, а з Африки додому, витримують максимальну вагу, а звичка стояти на одній нозі зробить виступ феєричним! – захоплення змусило глядачів мовчки кивати. Лелека гордовито вийшов, підняв угору крила й потиснув їх над головою.

– Білка – велосипедний спорт! Наша переможниця мчатиме, наче вітер, а над нею майорітиме, як прапор, рудий пухнастий хвіст! – лісові мешканці поїхали з місць і вітали Білку, що махала їм розкішним хвостом.

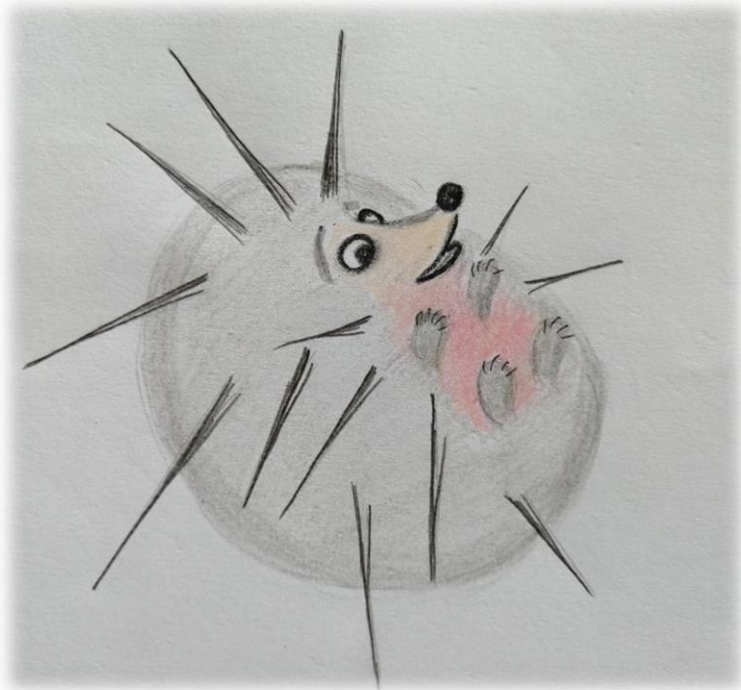
З урочистості глядачі й спортсмени розійшлися повні надій на перемогу, а Тренер почувався так, ніби уже всі золоті медалі їхні.

Через кілька днів заповзятих і виснажливих тренувань спортсменів було не впізнати.

Оскільки з'ясувалося, що Їжак стрибати не вміє, Тренер збудував у кущах катапульти і вистрелював спортсменом у вишину. Напрямок польоту був завжди різний і спочатку не точний, тому згодом у їжака лишилося зовсім трохи колючок, проте вони стриміли в стовбурах дерев, в хутрі вболівальників і кілька – в

голови ведмедя. Звірі чекали коли приїде Вовк-хірург і безболісно видалить з них ці «прикраси», а Їжак посилив харчування, щоб швидше відновитися.

Заєць несподівано отримав психологічну травму. Під час плавання вуха не стриміли, як хотів Тренер, а опадали вниз. Тоді самовідданий і винахідливий спортсмен придумав зав'язувати вуха вузлом, від цього шкіра натягалася і очі ще більше косили. Бідолага, що звук добре бачити навіть позаду себе, зовсім втрачав орієнтири й плив по колу. Через ці пригоди Заєць щоразу, як лякався, робив вузол на голові й не розбирав дороги.

Довгі ноги Лелеки тремтіли й ледь тримали його самого, навіть без штанги. Мало мати сильні крила, треба мати міцні ноги, щоб утримати спортивне навантаження. Відтепер птах стояв у березі, спершись на очеретину, а жабки робили йому масаж тремтячих ніг.

Від пухнастого білчиного хвоста залишилася лише мотузочка, бо якимось дивним чином величезний хвіст потрапив у колесо велосипеда під час руху, гальмував різко, Білкавилітала з сідла й залишала на спицях красиве руде хутро. Тепер вони часто міркували з ондатрою чи не родичі бува, бо щось дуже подібні хвостами.

Тренер виправдовувався й розповідав, що заняття великим спортом дуже травматичні й треба розуміти, що золото просто так на шиї не вішають. Він був балакучий і переконливий, тому лісові мешканці в усьому звинуватили Сороку: то ж вона знайшла листівку про Олімпіаду й принесла в ліс новину, то через неї всім забажалося змагань.

Саме в день найбільшого розпачу Сорока повернулася в ліс з чергової мандрівки й сіла на старій груші відпочити. Як поназбігалось звірів, і всі волають, що Сорока спортсменів скалічила своєю листівкою. А Сорока до лютого натовпу й говорить:

– Я хто така з роду-віку? Журналістка! Я займаюся своєю сродною працею – ношу новини. Ваше діло слухати чи ні, вірити чи ні. А Тренер ваш – це Тренер чи дизайнер? Як він кожному вид змагань підбирав по здібностям чи по красі? От кожен сам і винен, бо діла власного не знає, не знає власної сили і власних можливостей.

Задумалися звірі, лють спала, образа стихла, бо на себе ж образитися
якось негоже. Поміркували, порадилися й вирішили, що перш, ніж на великі
змагання йти, треба кожному свої здібності розпізнати.

ОЛІМПІЙСЬКИЙ ЧЕМПІОН

Авторка казки Маргарита Козлова

Авторка ілюстрацій Катерина Полтавець

Жив собі на світі гарненький руденький котик. Його звали Мурко, він дуже полюбляв рибу! Одного дня він схотів сам собі наловити риби! Бо їсти давати не скоро будуть. Знайшов чобітки, вдягнув та й пішов наловити риби!

Пішов до річки і ловить. Бачить, а там річкові русалки з хвиль визирають, плигає риба, він і сам плигнув на камінь та ще й зловив. Оце так дивина! А потім побачив, що плигнув аж на п'ять метрів. Аж сам здивувався і ненароком впустив рибину, бо дуже слизька стала... Як же йому бути, якщо він тепер не повернеться додому. Він кричить: «На поміч!» Раптом почула це білка, прискакала до берега на крик та й каже:

– Не бійся, я тебе врятую!

– Ти? Ха-ха-ха, не сміши мене! І як ти мене врятуєш?

– А ось так: у мене є чарівна мотузка, ось хапайся за мотузку, готовий?

– Так! Тримаю!

– Я тягну!

– Білочко, дякую велике тобі! Якби не ти, я б ніколи вже не повернувся додому! А мені ж іще мрію свою здійснити потрібно. Я чув про олімпійські ігри від пса Бровка і хочу взяти в них участь.

– Добре, – відповіла Білка. – Але що ж ти хочеш там робити?

– Ще не знаю. Може, плавати буду...

– Ха-ха-ха! – засміялася Білка. – Коти з роду не вміють плавати. І ти ніколи не навчишся!

– Може стрибатиму..? – невпевнено сказав Котик Мурко.

– Ні, – заперечила рятівниця. – Краще лазитимеш по канату. Будеш канатохідцем! Або стрибатимеш у висоту...

– Так..., – замислився рудий Мурко.

Вже наступного дня його рятівниця Білка прилаштувала друга у команду стрибунів. І коли на олімпійських іграх лісу Мурко переміг у змаганнях з лазіння по деревах, раділи його успіху не лише баба з дідом та Бровко й Білка, а і всі звірі-спортсмени з лісової команди. Та що там звірі з нашого лісу! Раділи і в навколишніх лісах та селах, бо знали Мурка, як

неперевершеного ловця мишок та композитора з муркітливих котячих пісень. От так!

А Фея метеликів частенько тепер прилітала до Мурка, послухати його пісень, поспівати разом. З того часу Мурко і з Білочкою, і з Феєю, і навіть з Русалкою та Рибкою подружилися. А відразу ж після змагань баба з дідом напекли пиріжків з капустою та картоплею із варенням. Вони всі поснідали і все в них було добре.

КИЦЯ, ЯКА ТАНЦЮЄ

Авторка казки Маргарита Козлова

Автор ілюстрацій Дмитро Михайлов

Жила собі на одній чудесній планеті Мурмурс киця Няв-няв. Вона була дуже розумна і дуже кмітлива. А ще вона дуже гарно танцювала і її запросили на конкурс гарних танцювальників на олімпійських іграх. Але одного разу вона дуже захворіла (поранила лапку) і тепер не могла танцювати. Але як же дуже вона хотіла взяти участь у цьому конкурсі! Киця ще не знала, що цей конкурс буде відбуватися ще й наступного року. Тому засмутилася і попросила горобчика, який сидів на вишні у дворі, прислати їй лікаря-їжачка. Горобчик цвірінькнув і полетів.

Їжачок саме снідав зі своїми їжачихою та чотирма їжачатами. Здивувався, що така обережна Киця Няв-няв поранилася.

– Що ж вона робила? – зацікавлено спитав.

– За мною ганялася, – сумно сказав горобчик.

– Ой-ой! – похитав головою лікар, але не розгнівався, а відклав свій яблучний омлет, взяв лікарську торбинку і почимчикував до Киці.

А їй було зле. З ранки пораненої ніжки сочилася кров. Киця заплакала. І раптом їй почулося (чи справді так було?), що хтось прошепотів: «Не можна ображати інших! Чому хотіла вполювати горобчика?».

Киця заплакала. Вона готова була ніколи не чіпати горобців, аби тільки не боліла ніжка і вона змогла б виступити на олімпійському танцювальному конкурсі.

У дворі хтось чхнув.

– Це ти, Їжачку?

– Я. Що трапилося? Знову за кимось ганялася..?

– Угу, – промуркотіла Няв-няв.

Лікар оглянув ніжку, промив перекисом водню, перев'язав і наказав вибачитися перед горобчиком.

– Якщо не будеш летіти, мов навіжена та наступати на все підряд, то і ніжки будуть цілі.

– Зрозуміла, – схлипнула Киця і гукнула, – Горобчику, лети-но ближче!

Горобчик не побоявся, підлетів до лежачої руденької і спитав чого хоче. А коли почув її вибачення, то і зовсім здивувався. І зрадів одночасно. Це ж тепер він зможе без страху клювати ягідки на вишні!

Звичайно ж, вибачить!

Коли прийшла її подруга і сказала, що цей олімпійський конкурс проходить і в наступному році, Киця зраділа, бо до того часу її лапка точно заживе, і вона виступить зі своїм гарним танцем.

Тепер Киця щодня ходила на тренування до свого тренера Рудого Кицмана. Він її дуже хвалив. А коли настало нове літо, то Киця Няв-няв поїхала на олімпійські змагання аж до Києва. І що ви думаєте? Зайняла там перше місце з художньої гімнастики. От і казочці кінець, той, хто слухав, молодець.

ВІД МЕДАЛІ ДО ОЛІМПУ

Авторка казки Ольга Кудрявцева

Авторка ілюстрацій Катерина Москаленко

Серед зелених лугов та високих гір розташувалось маленьке містечко в якому проживав маленький хлопчик на ім'я Петрик зі своєю великою родиною. Петрик дуже любив проводити багато часу на свіжому повітрі. Особливо він любляв сонячні дні, коли він міг грати у різні ігри зі своїми друзями на подвір'ї. У такі дні Петрик не міг сидіти на місці. Він швидко закінчував свої ранкові справи та вибігав до подвір'я, де чекали його друзі. Разом вони влаштовували неймовірні пригоди: грали у футбол, стрибали на скакалці, лазили по деревах і бігали навипередки.

Одного дня, коли Петрик гуляв містечком, він побачив настільки величезний плакат, що не міг не захопитися. На плакаті було написано: «Змагання із легкої атлетики для всіх дітей містечка – збирайтеся на поле в цю суботу!». Петрик відразу ж відчув заряд енергії та захоплення.

Без зволікань Петрик ринув додому, а серце йому билося від радості. Він хотів якомога швидше розповісти своїй мамі та татові про цю захоплюючу подію.

– Мамо! Тато! – кричав він, увійшовши до дому. – У цю суботу відбудуться змагання зі спорту і я хочу взяти в них участь!

Мама та тато здивовано подивилися на Петрика, але з радістю підтримали його ідею. Вони купили йому нову спортивну форму та кросівки.

Петрик не міг дочекатися суботи, коли зможе взяти участь у змаганнях. Це була нова пригода, на яку він чекав із нетерпінням!

У суботу рано зранку Петрик вирушив на поле, де проходили змагання. Він побачив багато своїх друзів та інших дітей з містечка, які також були захоплені спортом. Серед них були діти, які готувались до змагань зі стрибків у довжину, метання списа та бігу.

Петрик взяв участь у бігових змаганнях.

«На старт, увага, руш!», – пролунало і з палаючим бажанням перемоги Петрик побіг.

Він біг так швидко, як тільки міг, і крок за кроком Петрик наближався до фінішної лінії. Його серце билося швидше, ніж бігли його ноги, і коли Петрик перейшов фінішну лінію, він був втомлений, але щасливий – він зробив це! І він зрозумів, що любов до спорту допомагає йому відчувати себе сильним та здоровим.

Після завершення змагань, всі діти отримали медалі та грамоти за свої досягнення. Петрик дуже пишався своєю медаллю і з радістю демонстрував її своїм батькам та друзям. Він відчував себе справжнім чемпіоном, і поставив собі величезну ціль – стати Олімпійським чемпіоном!

ПАТИСОНІВ ЛІС

Авторка казки та ілюстрацій Лариса Омельченко

У лісі – похмурий літній день. Вовчєня на ймення Вовчик всїлося біля старої вовчиці:

– Бабуню, розкажіть мені казку!

– Ай, онучку, без сонця не можу – на душі невесело...

Пішло вовчєня до мами-вовчиці:

– Мамусю, пограємо у гру – хто більше назве лісових рослин?

– Куди там, синку. Сонця нема – й думати неохота...

Дорослий Вовк лежав під кущем, поклавши голову на лапи.

– Тату, – попросив Вовчик, – А нумо, поганяємо м'яча!

– Ох, синочку, – зітхнув Вовк, – Коли сонце за хмарами, я одразу згадую, скільки мені років...

– А що, багато, татусю? – не вгамовувався малий.

– Мабуть, немало... При такій погоді я старішаю!..

Знайшов сестру біля іграшкової колиски, пересилив себе і сказав:

– Гаразд, я згоден з тобою гратися...

– І мою лялькову вовчицю за шкірку не тягатимеш?

– Ні... Ну, хїба трїшки...

– Коли сонце ховається за хмарами, моя донька лягає спати, – сестричка говорила розсудливо, ніби справжня мама. – То ж поведься тихо, аби не розбудити...

І Вовчик, з нудьги та самотності, попрямував до села. Зараз канїкули – час, коли людські дітиська гуляють на шкільному стадїонї, влаштовують спортивні змагання... Вирішив: «Прикинуся собакою – не виженуть. Поскавучу, хвостом вильну. Зціпивши їкла, дозволю поторсати себе за холку, потрїпати мої вовчі вуха... Головне – тримати себе в лапах, а то діти злякаються й зарепетують, і буде мені непереливки!». І подрїботїв людськими городами. Аж тут із-за хмар вийшло сонце! Вже й припікало... Мандрївник уздрїв лапате листя, що крїпилося на соковитому стеблї, а стебло вилось по землї, немов гадюка. Він пірнув у рятївну тїнь листя, і тут помітив, що сидить поруч із... сонечками (їх, на диво, було багато!), й вони світять не з неба, а із землї!.. «Як це?!» – здивувався малий. От мама б усе йому пояснила, й тато ввїмкнув би вовчу логїку й розгадав цю таємницю... Жаль, немає поряд бабусї (а бабусї ж на те й їснують, щоб усе знати й онукам розказувати). А що б сказала сестра? «Цї сонця – не справжнї!». Так, вони, хоч і круглї та жовтаві, мов небесне світїло, та невеличкї і твердї, а по краях ще й хвилястї! І холодять при доторку... Вовчик знав лїчбу до десяти. Спробував порахувати й не впорався: на стеблї сонечок більше десятка.

– Ось притягну додому, дам усїм по сонцю, скажу: «Нате! Тїльки бавтеся зі мною, бо не люблю на самотї гратися».

Переборюючи відразу, підняв пластикового пакета. На жаль, є люди, якї кидають смїття під ноги, а тваринам – під лапи! Смїтять поблизу своїх

помешкань, біля річок і озер, у лісі, на лузі, на луках і в горах. Наразі, пакет став у пригоді, бо треба ж кудись ті сонечка скласти. «Вдома помию їх у струмку», – вирішив Вовчик. Потяг одне «сонечко», а воно не відривається від стебла.

– Яке уперте сонечко, – здивувалося вовчечня. – А ну, спробую отак!..

І взялося... Відкручувати обома лапками – так водії управляють кермом. Гра захопила, малий озвучив уявний двигун: «Ан-ан-ан-ан!»... Крутив «кермо», й нарешті хвилясте «сонце» відпало від стебла. Скільки «сонечок» треба на вовчу родину? Таткові, мамі, бабусі, сестрі, її ляльці, самому Вовчику. Шість круглих і хвилястих подарунків ледь умістилися в пакет, і малий потяг його волоком...

А вдома переполох: дитина зникла!

– Де мій синочок?.. – плаче мама.

– І чого це я, мов німечний дід, відмовився з дитиною у м'яча поганяти?! – не знаходить собі місця тато. – Сплету корзину, на стовбур припасую. Прийде син, а я йому: «Хочеш, у баскетбол навчу грати?».

– Я казку не розповіла, як онучок просив! – картає себе бабуся.

А сестричка розгнівалася на ляльку – солом'яну вовчицю:

– Чому спала, коли ми з тобою бавитися хотіли?!

Якби могла, іграшка б заперечила, адже її силоміць уклали вранці в ліжку... Засмучені хижачки зібралися йти на пошуки. Висипали на галявину й тут побачили, як на них... котяться хвилясті колеса! Тато прикрив собою родину, бо хто знає, що воно таке?! Помітив сина, який біг, штовхаючи «колеса», аби ті не зупинялися.

– Яких я вам гостинців прикотив! Точніше, самі прикотилися... Ви хотіли сонця... Усім є! – і малий врізався в татка.

А мама з бабусяю залилися сміхом! І тато усміхнувся, оголивши хижі ікла.

– Чому ви смієтесь? – запитала сестра.

– Бо це не сонця, – пояснила мама. – А патисони. Це овочі такі. Їх смажать, запікають, консервують, заморожують. Ось приготую з них страву...

А тато дорікнув синові:

– Ти вчинив крадіжку, бо зірвав чужі плоди.

– Але ж я знайшов їх у чарівному лісі! Це був Патисонів ліс!

– Синку, «патисонів ліс» не росте сам по собі: його сіяли люди. Копали, волочили, робили ямки, заливали водою, кидали насіння. Й надалі поливали, виполювали бур'яни... Потрудилися, аби забував той «патисонів ліс»! А ти привласнив плоди чужої праці, узявши без дозволу.

– Я зрозумів, тату. Я більше так не буду, – захлипав малий Вовчик.

– Не плач, моє сонечко! – почув ласкаве мамине слово.

– Хіба я схожий на сонце? То патисони схожі...

– Ви з сестрою – мої сонечка. Бачиш, і в мене їх, як у «патисоновому лісі»! Народяться ще вовченята – також будуть моїми сонечками!

І мама заходилася готувати патисони.

– Вовчику, ти покажеш мені «патисонів ліс»? – пошепки запитала сестричка.

– Покажу, та без дозволу батьків ми туди не підемо.

– І тягти чуже майно не будемо? – уточнила маленька вовчиця.

– Саме так, – підтвердив братик і перевів розмову на інше. – А ти знаєш, що скоро в лісі відбудуться олімпійські ігри?

– Знаю, тато казав.

– Так сподобалося бігати, що хочу потренуватися і взяти участь в олімпіаді. Стану бігуном. Як думаєш, з тата буде хороший тренер?

– І не сумнівайся! – запевнила сестра і вже уявила, як вся родина вболіває за Вовчика, який мчить біговою доріжкою.

КАЗКА ПРО ДВАНАДЦЯТИРІЧНУ «БАБУСЮ»

Авторка казки Олена Молнар

Авторка ілюстрацій Каміла Литар

А чи чули ви, діти, казочку про дванадцятирічну бабусю? Ні? Тоді слухайте...

Жила собі дівчинка Оленка. Росла, як усі дівчатка: бігала до школи, гралася в піжмурки з однолітками, допомагала мамі по господарству, була чемна і привітна. А ще плекала вона заповітну мрію – мати собі «крутезний» айфон. І був невидимий Янгол-охоронець, про якого дівчинка не здогадувалася, а він спостерігав за нею від народження, оберігав її.

– Мрії повинні здійснюватися, – впевнено говорив Янгол. – А надто, якщо людина цього заслуговує. То ж він з'явився до заможної Оленчиної тітоньки уві сні і переконав її зробити на День народження Оленці бажаний подарунок.

Тепер дівчинка весь час «втикала» в той айфон. Лайкала фото друзів, сама отримувала вподобайки, передивлялася усілякі сториз у тік-току. Скаже мамі «на добраніч», зробить вигляд, що йде спати, а сама накриється ковдрою з головою і до тік-току. Зранку – уставати до школи. Тож, ледве продерши очі, чалапала до умивальника, абияк снідала та напівсонна плелася на уроки.

Від недосипу в неї почала паморочитися голова, стало важко дихати, все частіше болів живіт, колело в серці, очі потьмяніли, волосся втратило блиск. Лайків під її фото набагато поменшало.

– Оленко, що з тобою? – тривожилася мама.

– Що це з нашою Оленкою Дивенко? – перемовлялися поміж себе вчителі. – Непогана дівчинка, а вчитися почала гірше, якась млява на уроках.

Оленці все те було байдуже. Вона примудрялася навіть під час заняття заглядати в айфон. Він так її поглинув, що дівчинка стала неуважна не лише до оточуючих, а й до себе. Згорбилася, спина стала, неначе знак питання. Сама вона того не помічала, тільки Янгол її дужче й дужче засмучувався. Все думав, що нарешті дівчинка отямиться. Але Оленка забула не тільки про навчання, а й про ігри на свіжому повітрі, про допомогу мамі, навіть про улюбленого песика. Був тільки айфон.

Тоді Янгол вирішив урятувати свою підопічну, відібравши в неї небезпечну «іграшку». Одного разу Оленка вийшла з будинку, як завжди «залипаючи» по дорозі в тік-току, і не помітила вишневої гілки, яку її Янгол-

охоронець нахилив з-за сусідського паркану. Зненацька в очах спалахнуло сотні іскорок, обличчя запекло від удару. То вона враз налетіла на вишневу гілку. Від несподіванки дівчинка різко змахнула руками – айфон вислизнув із її долонь і відлетів на дорогу. А там щодуху мчали автомобілі...

– Ой! – схопилась Оленка за серце й аж заточилася, коли айфон зник під колесами здоровенної фури.

– Бабусю, Вам допомогти? – почувся хлоп'ячий голос.

Її наздогнав незнайомий юнак, турботливо підтримав під лікоть, заглянув у обличчя.

– О! – здивувався. – То ти дівчинка! Вибач, але ти йшла така згорблена, що здалеку я прийняв тебе за бабусю. Що сталося?

– Ай... ай...

– Ну що? Що болить? Швидко? – миттю дістав телефон юнак.

– Аййй-фф-оооон..., – простогнала Оленка, – Тітчин подару-уу-нок... на дор-ооо-зііі... фу-у-у-ра...

Хлопець поглянув на нещасне Оленчине обличчя, потім на дорогу, де шини автомобілів жваво перекочували залишки дорогої цяцьки, ніби грали ними у футбол:

– Що ж, нічого вже не вдієш. Забудь!

– Отак просто?

– Ну так! Ходім.

– Куди? – схлипнула Оленка. – Я з тобою навіть не знайома.

Хлопець усміхнувся.

– Ти в цьому будинку живеш? – кивнув на Оленчин дім. – Я – Руслан, твій новий сусід. Ми вчора тільки переїхали. Ось щойно вийшов на ранкову пробіжку, а тут ти...

– Я... Олена.

Дівчинка зашарілась, бо юнак був дуже красивий: стрункий, підтягнутий, зеленоокий, з хвилястим руським волоссям і білозубою посмішкою. А вона?.. Наче бабуся...

– Але куди я маю з тобою йти? – спитала.

– Запрошую тебе на пробіжку. Через цей переїзд сьогодні трохи забарився, та кожного дня маю тренуватися. Так говорить мій наставник з легкої атлетики.

– То ти спортсмен?

– Так, – просто відповів Руслан.

– І береш участь у змаганнях?

– Звичайно. Я спорту приділяю багато часу. Мені це подобається.

– Оцінки в школі, мабуть, у тебе не дуже... -- гмикнула дівчинка. Спорт заважає...

– Та ти що? Спорт навпаки допомагає. По-перше, завдяки йому, я вмю організувати свій день так, що на все вистачає часу, а по-друге, з поганими оцінками нас не допускають до змагань.

– То ти, може, і в мережі не буваєш?

– Чому ж? Без спілкування в інтернеті в наш час ніяк... Але я там не «залипаю», а то ще перетворюся в немічного згорбленого дідуся, – хитро посміхнувся хлопець.

Оленка почервоніла, зрозумівши натяк. А Руслан продовжував:

– Хочеш, я познайомлю тебе зі своїм тренером – будемо разом бігати зранку? – і так на неї глянув, що несподівано для себе, дівчинка погодилась.

Спочатку їй було дуже важко, бо тіло ослабло. На пробіжках Оленка часто зупинялася, щоб віддихатись. Але після того уперто продовжувала біг. Руслан ставився до цього з розумінням. А Янгол-охоронець тихесенько радів з Оленчиного завзяття, з її сили волі. Поступово постава дівчинки вирівнялася, дихати стало легко, щічки порожевіли, очі заблищали. Оленка знову стала добре навчатись у школі. А одного чудового дня Руслан здивовано поглянув на неї і сказав:

– Ти стала просто красуня! І зовсім уже не схожа на бабусю.

На своє тринадцятиріччя Оленка запросила Руслана. Вони вже пів року були добрими друзями. А ще дівчинка подружилася зі спортом, бо саме завдяки йому вона стала здоровою, стрункою, підтягнутою і дуже привабливою дівчиною.

ЯК ЇЖАЧОК ОЛІМПІЙСЬКИМ ЧЕМПІОНОМ СТАВ

Авторка казки Олеся Омельченко

Автори ілюстрацій Маргарита Козлова та Людмила Дворніченко

I

Їжачок Пих сидів на пеньочку зрубаної сосни і думав, що якщо правду каже Ведмедик Рик, то зовсім не страшно взяти участь в Олімпійських іграх лісового старостинського округу, адже перед змаганнями команду їхнього Веселого лісу цілий місяць буде тренувати заслужений тренер з легкої атлетики Заєць Скік.

Сонце стояло високо в небі. Хоча ще тільки травень, але було дуже спекотно. Навіть комарики й мушки поховалися у затінку дерев. Бджілки співали дружно пісеньку, перелітаючи з квітки на квітку розкішного куща глоду.

– Медок збираєте? – поцікавився.

– Медок, – відповіла найпрудкіша з жовтогарячим носиком. – І тобі не завадить медку поїсти перед змаганнями.

– Так, так, – зауважила срібнокрила її подружка. – Він цілющий, дає багато енергії.

– Звідки ви знаєте про змагання? – здивувався Пих.

– І у нашому, і в сусідньому Сосновому лісі тільки про це й говорять. Царі лісів виділили кошти на ремонт стадіонів. Спортсмени почали тренування.

– Ми чули, що в Сосновому лісі побудували спортивний комплекс, де одночасно тренуватимуться і гімнасти, і атлети, і плавці, і фігуристи та легкоатлети.

Їжачок посунувся на краєчок пенька – укусила чорна мурашка:

– А ви мені медку збирете? Для енергії? – несміливо попросив.

– Звичайно, зум-зум.

– Звичайно, дж-дз! Тільки ти сумлінно тренуйся. Ти бігатимеш, чи як?

– Бігатиму.., – сумно прошепотів.

– Та ти тільки не бійся! Перший раз береш участь у змаганнях?

– Угу, – і вже веселіше додав. – Я серед їжачків найшвидше у нашому лісі бігаю.

– Молодець! А он і Рик чимчикує, – разом вигукнули.

З-за кущових заростей з'явився Рик у синьому спортивному костюмі. Він змагатиметься з вільної боротьби та з важкої атлетики. Зрадів Їжачку. Привіталися.

– Я на тренування. Ти зі мною? Заєць Скік уже побіг на стадіон.

Та й пішли. Вже за соснами бджілки наздогнали.

– Їжачку, візьми відеречко з медком, – продзижчала срібнокрила.
– Дякую!
– Тільки ж ти не лінуйся! Щоб золоту медаль завоював!
– А мені? – кивнув Ведмедик на відеречко і облизав пересохлі губи.
– Не хвилюйся! – засміялися бджоли. – Твоє відеречко з медком чекає тебе під дверима твого будиночку.
– Ой, дякую! – аж підскочив радісно. – Я обов'язково золото завоюю!
– Дж-дж-дж! Тільки медок сумлінно їж! – закивали весело бджілочки та й полетіли до куща шипшини медок збирати.

II

Щодня після сніданку друзі ходили на стадіон на тренування. До сьомого поту, як у народі кажуть, тренувалися. Аж схудли, але загартувалися, впевненішими стали. У їхній олімпійській команді були представники усіх видів спорту. Ведмедик Рик та їжачок Пих м'язи тренували: на собі мішки важенні носили, а Пих ще й вдома всіх сімох братиків та сестричок катав на собі, поставивши на спинку ночви. Ніжки сильними стали. Бігають дуже швиденько. Дистанція на змаганнях і 100 метрів, і цілий кілометр. Обидві треба пройти з гідністю. Їжачок помітно хвилювався. А завтра уже і відкриття спортивної олімпіади. Бджілки звечора прилітали, ще цілющого медку принесли. То ж енергії було багато.

Тільки-но сонечко з-за високих сосен піднялося, їжачок зробив зарядку, почистив зубки, вмився, причесався, поснідав, обійняв усіх сестричок і братиків, тата, маму, і коли отримав їхнє благословення, побіг швиденько на стадіон свого Веселого лісу. Поміж розлогими кущами майорів його жовтогарячий спортивний костюмчик, наче вогник.

Прибіг чи не першим. Лише ведмедик Рик був уже там. Штангу підіймав. Тренувався. Зайчик Скік дав Пиху скакалку – розім'ятися перед змаганнями. Почали сходитися учасники олімпіади, усміхнені, начебто і впевнені, але страх тихо блукав у зіницях. Кожному хотілося перемогти.

Пих мацнув – у кишені медові чарівні кульки – подарунок від бджілок. Заговорені на удачу. Перед забігом треба ковтнути цілими. Додадуть сил.

Ось і старт. П'ятеро їжачків колючими клубочками надії виструнчилися на фінішній прямій. Подумки прочитав молитву. Тренер побажав усім удачі.

Пих швидко проковтнув заговорені кульки. Та у нього і без них було багато енергії. Свисток! І ось всі п'ятеро спортсменів колючо покотилися стометрівкою. Їжачок Пих наче летів! На фініші був першим. Так швидко біг, сповнений цілющої енергії, що аж фініш проминув вдарившись об стіл, за яким сиділи судді.

– Ох, вибачте!

– Нічого, буває, – авторитетно зауважила суддя Білка. – Ти сили не розраховував.

Переможців оголосили відразу. Їжачок Пих вимер на високий постамент першого місця і розчулено заплакав, бо сам за себе зрадив. А он і вся його родина біжить привітати. Та ще ж одне випробування треба пройти – довгу дистанцію подолати!

Змагання на довгу дистанцію проходили відразу ж після забігу спринтерів. Учасників було аж двадцяттеро. Серед них і хитренький їжачок Ких, його сусід, у червоному костюмчику. «Кульки не забути ковтнути!» – нагадалося. Та й ковтнув.

Свисток! Всі спортсмени хвацько побігли. У нашого героя було стільки сил, що він, вронувшись відразу ж вперед, відчув

себе птахом. Кульки робили свою справу. Дихалося легко, вільно, ніжки наче чарівними колесами стали...! Раптом... Відчув, що його піднімає в повітря.

– Агов, Пиху, куди це тебе понесло? – засвистів тренер Заєць Скід.

– Ой, ой! – і сам злякався.

Хотів самостійно приземлитися – не виходить. Хатка он якась, звірі та птахи різні ходять... Мабуть, болільники. А наш Пих почав раптом дзижчати, ну точнісінько як бджола, тільки басом.

Опустився таки нижче. Помітив, що його колючки наче ті крильця ворухнуться.

– Бджоли, рятуйте! – заволав. – Я перестарався. Замість трьох кульок сім проковтнув...

Але бджоли його не чули. Далеко позаду на старті лишилися. То ж Пиху довелося самому, напружуючи волю, приземляти своє дивне зумливе колюче тіло. Он уже й фініш. Ура! А де ж всі учасники? Оглянувся... Ой лишенько, вони ледь половину відстані пробігли. Біжать важко. Дихання аж сюди чути. Ну й добре! Подякував подумки бджілкам та й спрямував свій біговий політ до фінішу.

Судді не лише здивувалися, але й зраділи – такого рекордного результату з часів існування Веселого лісу ще не було. Тільки чому він наче завис у повітрі? Може, це і справді якась повітряна кулька? Їжачок напружив

останні сили та й гепнувся прямісінько судді під ноги. Очі підводить – дивина! Перед ним його подружка бджілка з жовтогарячим носиком.

– Ти суддя? – здивувався.

– Так! – доброзичливо засміялася. – А ти часом не забився?

Похитав головою колючкастий. Хотів дещо розпитати, але його вже кликали на п'єдестал переможця. Це не просто рекорд усіх часів, а і високий титул – олімпійський чемпіон, володар золотої медалі!

Не будемо довго розказувати про вшанування, привітання, радість. Скажемо тільки, що головний святковий стіл був накритий для Їжачка чомусь на пасіці, де його шумливо чекали друзі-бджілки. А ще дивніше, що він туди не біг по траві, а летів у повітрі.

Хочете вірте, хочете – ні, але правда в торбинці лишилась мені!

ЯК БАРАНЧИК МИРОН НА ОЛІМПІЙСЬКИХ ІГРАХ ПОБУВАВ

Авторка казки Оксана Павлова

Автор ілюстрацій Всеволод Павленко

Коли над фермою пронеслася галаслива пташина згряя і птахи захоплено повідомили, що вони летять до Парижа на Літні Олімпійські ігри, життя баранчика Мирона миттєво змінилося.

Баранчик Мирон був скульптурою. Він прикрашав зелену галявину у дворі дачного будиночка і мрійливо дивився у бік річки. Поряд з ним росла шовковиця, а у квітнику майоріли кольорові квіти. Баранчик любив слухати пташині теревені, милуватися сонцем і синім небом, а вночі споглядати за місяцем та зірками. Та більш за все Мирон обожнював, коли влітку до дачного будиночку приїздила родина. Біля баранчика постійно юрбилися діти, влаштовували на галявині жваві ігри, бігали, стрибали та сміялися. В компанії людей йому було радісно.

Тепер же думки баранчика Мирона займали Олімпійські ігри. По радіо він почув, що Олімпійські ігри – це міжнародні спортивні змагання, де спортсмени випробовують сили у різних видах спорту. А також, що вони називаються Олімпійськими через те, що вперше відбулися в Стародавній Греції, у місті Олімпія.

Цього разу господиня будиночка Марія привезла з собою м'яч, обруч, кольорові стрічки. Баранчик Мирон і гадки не мав, що вона відома гімнастка. А як він здивувався, коли дізнався, що вона теж буде змагатися в Олімпійських іграх влітку. Марія щодня тренувалася на галявині, а Мирон захоплено спостерігав за її чіткими та граційними рухами. Господиня йому усміхалася, і баранчик усміхався їй теж.

Про ці Ігри було стільки балачок, що баранчику теж закортіло потрапити туди. Він навіть почав розмірковувати, в якому спорті міг би себе випробувати. Можливо, це були б стрибки в довжину або біг через перешкоди, або ще щось. Але Мирон розумів, що справжнім спортсменом йому ніколи не стати. Він звичайна скульптура, тож всі його думки суцільна дурниця.

Наблизився час від'їзду. Баранчик щиро побажав Марії перемоги. Він сумуватимете за її усмішкою. Але що це? Господиня несподівано наблизилася до нього, обережно взяла до рук і понесла до автівки.

– Ти будеш моїм талісманом, – тихенько мовила вона до Мирона. – Не уявляю тепер свій виступ без тебе.

Від радощів баранчик Мирон ледь не злетів у повітря, мов птах. Оце так диво!

* * *

Щастю баранчика Мирона не було меж. Його родина знаходилася на величезному стадіоні у передмісті Парижа. Діти тримали його на колінах і з

першого ряду він чудово бачив, що відбувається на арені. Саме зараз там змагалися гімнасти світу і серед них виступала його господиня. Мирон, затамувавши подих, дивився її блискучий виступ.

Аж раптом на вечірнім небі щось яскраво запалало, і всі побачили комету із зеленим шлейфом. Це було ще одне нечуване диво. Мирон пригадав, як птахи розповідали, що комета в небі може спричинити неабиякі події. Цікаво, які саме.

А потім хтось штовхнув його у бік, і Мирон з подивом виявив, що за мить все довкола змінилося. Це були ті самі Олімпійські ігри, на тому самому стадіоні, але люди кудись поділися. Замість людей тут змагалися звірі та різні дивні істоти з інших планет. Та й Мирон перетворився тут на звичайну живу тварину.

Баранчик роздивився довкола і побачив, що прямо зараз він приймає участь у змаганні з бігу. Все відбувалося так, як він уявляв у своїх думках на галявинці. Поряд з ним бігли інші бігуни. Мирона щойно обігнав лис.

Баранчик прискорився і майже наздогнав бігуна під номером п'ять. То напевно був прибулець, бо мав жовту шкіру і нагадував kota. Мирон вже порівнявся з ним, але тут сталося непередбачуване. Він помітив, як шкіра бігуна під номером п'ять із жовтої перетворилася на сіру. Диво-кіт зупинився, не втримався на лапках і впав.

Баранчик і собі зупинився і миттєво кинувся на допомогу.

– Я загубив свій енергоблок живлення, – пояснив Мирону кіт-прибулець. – Схожий на гудзик блакитного кольору. Тепер і кроку не зроблю. Цей спорт дещо незвичний для нас. Мене звать Ліл.

Баранчик не зважав на здивовані погляди інших учасників, які пробігали повз. Він хутко повернув назад на пошуки загубленого гудзика. Врешті-решт Мирон знайшов той гудзик посеред доріжки. Щойно Ліл отримав свій блок живлення, його сіра шкіра одразу засяяла приємним жовтим кольором і до нього повернулися сили.

– Ти міг бути першим, але через мене все пішло шкереберть, – засмучено мовив Ліл, дивлячись, як лис щойно перетнув фінішну стрічку.

Та Мирон анітрохи не засмутився. Він чомусь почувався дуже щасливим. А ще, здається, в нього з'явився друг. А у Мирона ще ніколи не було друзів.

– Пострибаймо по хмарах! – раптом запропонував Ліл Мирону, і баранчик побачив звірів, які змагалися у повітрі. – Хто перестрибає найбільшу кількість хмар за п'ять хвилин, то й переможець, — пояснив він правила цього спорту.

– Я не зможу, я не вмю літати, – завагався Мирон.

Проте Ліл простягнув баранчику лапку і вони, як пир'їнки, піднялися у повітря. Ліл, напевно, передав баранчику частину своїх здібностей, бо той зміг стрибати по хмарах, наче птах. Ніколи ще раніше Мирону не було так весело. Він швидше за всіх перестрибав усі хмари і навіть став переможцем. Ось тобі і Олімпійські ігри. Ось тобі і комета. І тут Мирон знову побачив її в небі і комета лагідно мовила до нього.

– Скоріше вирішуй, Мироне, в якому світі ти бажаєш лишитися. Тут або зі своєю родиною.

Баранчик мов прокинувся і згадав свою господиню. Він же її талісман і не може тут залишитися. І вже за мить він сидів на стадіоні. Лунала музика, усі вітали переможців. Господиня тримала в руці медаль, радісно усміхалась і махала в їхній бік. А над стадіоном пропливали білі хмари, і Мирону здалося, що він побачив там Ліла, а також інших спортсменів з далеких планет.

БУДЬ ЧЕМПІОНОМ

Авторка казки Тетяна Прокоф'єва

Авторка ілюстрацій Ганна Мельничук

Поспішай у казку, друже,
Буде тут цікаво дуже.
Бо зібралися у ній,
В цій країні чарівній:
Двоє зайчиків прудких,
А ще білочок метких.
Вони хочуть показати,
Як же чемпіоном стати.

Спорт важливий – знають всі
І дорослі, і малі.
Тож, як сонечко пригріло,
Землю сонну розбудило.
На галявині зеленій,
Де живуть старі олені,
На змагання всі прийшли,

Час для цього віднайшли.
Тут ведмідь слово узяв
І поважно так сказав:
– Що ж, вже час нам починати!
Будем чемпіона мати!
А трибуни всі скандують,
Перемогу пророкують:
– Раз, два! Раз, два!
Білочка у верх стрибала!
– Три, чотири! Три чотири!
І біжать зайці щосили!
Суді все пильнують вправно,
Щоб пройшло змагання гарно.
– Уперед! Уперед!
Розганяй велосипед!
– Все гаразд! Просто клас!
Зайчик переможе вас!
– Оттак свято спорту в нас!
– чутно з натовпу чийсь бас.
Скільки радості навколо,
Все так добре й чудово.
Вийшов олень зі словами:
– Ми пишаємося вами!
Сова й собі заговорила:
– У кожного своя є сила.
Ви молодці! Що тут додати,

Приємно таких звірів мати.
Звернувся до всіх суддя
поважний,
Він увесь час був так уважний.
Поглянувши навколо себе,
Сказав нарешті те, що треба:
– Вітання шлю я вам сміливці,
Для всіх ви справжні олімпійці!
Ви переможці! Молодці!
Лунають вам вітання ці.
Усі присутні зрозуміли,
Без спорту будуть дні не милі,
Тож треба про здоров'я дбати,
Про вправи теж не забувати.
Для себе чемпіоном будь,
Щоби вершини досягнуть.

БОНЯ

Автор казки та ілюстрацій Людвіг Свящев

Зранку на лісовій галявині було гамірно і весело – звірята і великі, і малі зібрались уболівати за учасників забігу на кубок лісу.

Біля старту вже розминались зайці, весело перемовлялись, стрибали та барабанили лапками. Раптом хтось із них вигукнув: «О дивіться, Боня прийшов!» і всі, як по команді обернулись на невеличкого клишоногого ведмедика з номером «чотири».

Боня перевальцем причвалав на бігову доріжку на старті, і незважаючи на регіт зайців, став розминатися.

– І оце бурмило бігтиме разом з нами? – посміювались зайці, – Гей, Боню, не загубись у лісі, бо кубок буде нашим!

Нарешті рефері Вовк підняв угору стартовий пістолет. «На старт!» – пролунала команда. «Увага! Руш!» Пролунав гучний постріл.

Вухані стартували дружною купкою, аж курява здійнялася! Боня перевальцем рушив за ними слідом, але де там! Зайців наздогнати ще треба потрудитися!

Біг Боня, біг, втомився, впав, відхекуючись, на пеньок. Аж раптом його вухо вловило таке знайоме дзижчання: бджоли! Задер Боня голову і побачив на гілці берези гніздо диких бджіл. Зрадив ведмедик видерся по стовбуру до бджолиного гнізда, запустив в льоток лапку. Мед! Іще! І ще! «Зараз тільки трохи підкріплюсь і побіжу», – думав Боня, смачно слизуючи з лапи мед. Аж тут щось боляче кольнуло між очі. А потім в ніс, за лапи, за спину!!!

Гепнувся Боня з дерева і став від бджіл відмахуватись. А їх аж чорна хмара суне!

Треба рятуватись, бо з'їдять. З усіх ніг кинувся ведмедик бігти, а бджоли не відстають, грізно дзинчать і атакують. Мчить Боня щодуху, через повалені дерева перестрибує, з гірки шкереберть котиться, а бджоли не відстають. Хтось трапився йому на шляху, Боня не розібрав, курява стояла страшenna. А ось і місток через лісове озеро!

Набрав Боня повітря повні груди та з місточка і пірнув під воду з головою. Почекав трохи, винирнув, озирнувся – бджіл не було. Виліз, отряхнувся та чим духу побіг далі.

Вже здаля було чути музику та веселі голоси. І тільки Боня добіг до фінішу, йому зааплодували звірі, хтось гукнув: «Ура, переможець!». Лісові

мешканці підхопили Боню і стали підкидати його догори. Зайці прибігли не скоро. Боня, рятуючись від бджіл, обігнав вуханів.

Ведмедик стояв на п'єдесталі – ніс розпух, око заплило. Боня з гордістю притискав до грудей омріяний кубок. Дарма, що медом не встиг поласувати, перемога все-таки солодша за мед!

МИСЛИВЕЦЬ – ФУТБОЛІСТ

Авторка казки та ілюстрацій Луїза Свящева

Жив собі дядечко Нестор. Був він невеличкого зросту і дуже любив футбол та полювання. Але дорослі ніяк не сприймали його всерйоз – на полювання його мисливці з собою не брали, бо він, ледве тягав свою рушницю, а в футбол дядечко Нестор ганяв з школярами. Одного разу дядечко Нестор взяв свою важкенну рушницю і пішов на полювання. Він часто ходив до лісу, але увесь час повертався без здобичі. Йшов, йшов дядечко Нестор, аж тут, несподівано спинився, аж рушницю свою упустив: на галявині зграя вовків грала у футбол з кабаном. Курява стовпом, хрюкіт, тупіт, регіт – на весь ліс.

Затамував подих наш герой та тут хтось його за плече торкає. Озирнувся, а за спиною стоїть в нього кабан. Ікластий такий і грізно питає:

– Ти що тут, полюєш?

– Та ні, – відповідає дядечко Нестор, а у самого колінця трясуться з переляку. – Дивлюсь, як ви у футбол граєте! Можна з вами пограти? Я покажу вам, як правильно в нього грати!

Привів Кабан дядечка до гравців, а вони почали з нього дивуватися. Та той ніскільки не знітившись, показав звірам, що для гри потрібно двоє воріт, дві команди по 11 гравців. Вовків, як раз і було 11-ро, а кабанів – 10, за 11-го правив сам дядечко Нестор. Дивитись матч збіглись мешканці всього лісу. І команда кабанів отримала перемогу. Потім Нестор перейшов в вовчу команду і перемогу отримали вовки.

– Будеш нашим тренером! – сказали йому звірі.

Зачастив до лісу дядько Нестор. Завжди повертається без здобичі. Стали мисливці гадати, що він там робить в лісі і вирішили прослідкувати.

Оточили вони з усіх боків галявину, на якій дядечко Нестор ганяв зі звірятами м'яч, та кабани з вовками позаганяли горе-мисливців на дерева. Ті аж покидали свої рушниці та почали проситися. Втрутився дядечко Нестор і мисливці пообіцяли йому, що звірів не чіпатимуть.

– Може і ви хочете зіграти з нами у футбол? – запитали звірі мисливців, і ті охоче погодилися.

Грали на 2 команди – команда мисливців проти команди лісових звірів. Кабани з вовками перемогли. Раз, другий, третій... Домовилися мисливці зі звірами, що будуть ходити до них не на полювання, а в футбол грати. І досі ходять потай від усіх. І нікому про це не розповідають. Т-с-с! І ви те ж про це нікому не кажіть!

ЗАЧАРОВАНИЙ ЛІС

Авторка казки Лідія Страшко

Авторка ілюстрацій Надія Дробот

У лісі чарівному звірі жили,
І ліс той, і звірі казкові були.
Жили вони дружно, бодай небагато,
Та завжди гостей були раді вітати.

Дерева високі росли аж за хмари,
Цей ліс оминули незгоди та чвари.
Тут ягід доволі, горіхів, грибів,
Пташиний і вдень, і вночі чути спів.

Здавалось, живи і усьому радій,
Чарівне життя – то є здійснення мрій,
Та тільки чомусь звірі стали хворіти,
Немов перестало їм сонце світити.

Здається, і зорі уже не ясні,
Чарівність пропала, затихли пісні.
І діти-звірята тепер невеселі,
Умить спорожніли пташині оселі.

Не знає звірина, як далі їй жити,
У кого навчатись, поради просити.
Вони здогадались: прокляття над
лісом,
То треба прогнати ту чорну навісу.

Де зло відшукати, податись куди,
Щоб жити щасливо, не знати біди.
Згадали вони, є за лісом гора,
В горі тій глибока і чорна нора,

В норі проживає чаклун. Дуже злий.
Бояться його і старий, і малий.
На жабу, на гада, на ящера схожий,
Ту гору обходив завжди перехожий.

Аж тут вийшов Лев і сказав: «Я піду,
Можливо, навіки я там пропаду.
Що коїться з лісом, повинен я взнати,
Я цар, тому мушу усіх захищати».

Пішов до гори він, зайшов в темну нору,
Відразу побачив жахливу потвору.
Створіння страшне розпливлось, як медуза,
Все ластами-лапами чухає пузо.

Хрипів монстр люто: «Чого ти припхався?
Кінець вам усім! – хижо так розсміявся, –
Наклав я закляття, щоб ви постовпіли,
Щоб ви ні ходять, ані бігать не вміли.

Ще зерна посіяв я ліні й розбрату,
Щоб кожна звірина в вас стала пихата.
Щоб сонні жили ви, і щоб телефони
Забрали вам душу і волю, і мову.

І станеться так, як чаклюю вам я –
Нехай розпадеться звірина сім'я!
Даремно прийшов ти, то маєш іти.
Є диво у світі, вам його не знайти!»

Задумався Лев: «Що він має робити?
Як в очі дивитись, звірам що говорити?
Де диво чарівне йому віднайти?»
І чує услід: «Згинуть всі! Згинеш ти!»

Лев вийшов з печери: «Подав би хто знак...»
Всю волю чарівну зібрав він в кулак.
Закляття потвори він має здолати,
І зерна його також мусить зібрати.

Аж тут він угледів, як з лісу густого,
Нічим не примітного, не чарівного,
Виходять всі звірі на ранній порі,
У коло стають і старі, і малі.

Вони стали бігати, скакати-плигати,
Хвостами і лапами вправно махати.
Як старші стомились, спочити присіли,
Молодші все бігали, мчали, мов стріли.

Дивився наш Лев і не міг зрозуміти,
Навіщо це звірі так стали робити.
І тут він збагнув, відгадку знайшов,
До звірів своїх швидко біг, а не йшов.

Дивіться на сонце, милуйтеся співом,
Тепер всі разом ми крокуємо вліво.
А зараз направо. А тут – пострибали,
А потім побігли. Хто швидше? Хто далі?

І диву давалися звірі у лісі:
«А що це із Левом? Тікати треба звідси!
Чи може, його, зчаклувала потвора?
Такого не чули й не бачили горя!»

Та стали вони почуватися краще,
Уже приєдналися ті, хто ледащо.
І зерна потвори почали всихати,
А пісня пташина знов стала витатати.

Потвора лінива і печері завила
Та й вмовкла навік, бо розвіялась сила.
І звірі збагнули: жили, ніби спали,
Відкрилися очі, розвіялись чари.

Тепер звірам в лісі живеться щасливо,
Бо всі зрозуміли, що спорт і є диво!

ОЛІМПІЙСЬКА ФЕЄРІЯ

Авторка казки та ілюстрацій Анна Таран

Одного разу, в сонячний, по-осінньому морозний день, від залитого блиском золотого листя на лісовій галявині зустрілися п'ять феєчок: Алінда, Емріана, Афія, Ріанда і Ріфіала. Раптом вони порхаючи над землею, побачили вдалині за зеленою пишною ялинкою щось незвичайне, неймовірне і загадкове. Це загадкове, ніби серпанок огорнуло все наскрізь.

– Вау! – тоненьким грайливим голоском викрикнула Афія.

– Це, напевно, магія! – вимовила Ріанда.

Феєчки незабаром опинилися в іншому казковому вимірі, а там було справжнє літо. Тепле сонячне сяйво було скрізь: на деревах, на квітах, які барвистим килимом розкинулися на луках, на річці, яка виблискувала і переливалася сріблястими іскорками. Тільки феї на своїх крильцях спустилися на землю, біля них відразу з'явилося багато дивних фантастичних тварин. Їх увагу привернуло неймовірне дійство – перегони динозаврів, які намагалися показати свою силу і міць. Дикі тварини з суперздібностями активно бігали по зеленому полю, неймовірні, з великими крилами птахи, пурхали в рожево-блакитному небі.

Один з птахів ближче підлетів до прекрасних гостей.

– Сьогодні у нас розпочинаються змагання, – промовив птах.

– Милі наші красуні, – продовжив він, – а як ви дивитися на те, щоб взяти участь і довести, що ви самі-самі-самі найкращі, самі сміливі, самі спортивні? А головний приз, приз Переможця – це будиночки з грибами на дахах та на дверях з прекрасним садом, де є великі дерева з ароматними екзотичними фруктами і запашними квітами.

– А що ми повинні робити? – запитали разом феї.

– Хто самий перший долетить до скелі, – продовжив птах і, змахнувши крилом, показав на ледве помітний в далині силует, – той і отримає приз, – додав він.

– Нам потрібно порадитися, – сказали феєчки.

Красуні тихо-тихо почали перешіптуватися. Вони знали, що гарно вміють літати і погодилися взяти участь в перегонах.

– Ми згодні, – разом голосно відповіли на пропозицію казкові красуні.

І от розпочалися змагання. Феї мали дивовижно легкі, прозорі з тоненькими жилками крила.

– Раз! Два! Три! – і лісові красуні полетіли.

Першою до скелі прилетіла Емріана, другою – Афія, а третьою була Алінда.

Так як феї були дуже дружні і допомагали одна одній, вони вирішили, що приз дістанеться всім. Вони дійсно отримали чарівний будинок з прекрасним запашним садом, з неймовірно красивими квітами, але вони не очікували побачити те, що відбувалося всередині будинку. Коли Ріанда, Алінда, Афія, Ріфіала і Емріана відкрили двері та увійшли до кімнати, то побачили, як там все літає: книги, кубки, посуд, картини. Все ніби було як в космічному просторі.

На наступний день, коли феї снідали у садочку біля будиночка, до них прилетіла незнайомка – це була фея і звали її Зара. Вона була жителькою цієї країни. На своїх маленьких крильцях вона підлетіла до гостей, щоб

познайомитися. Зара була дуже маленькою з великими блакитними очима і пухленькими щічками. Гарний блакитний сарафанчик зливався з кольором неба.

Вона запропонувала дівчаткам полетіти разом з нею до фортеці драконів і політати там наввипередки. Феєчки погодилися.

Всі разом вони полетіли до фортеці. Там було дуже багато красивих метеликів, співали малесенькі пташечки.

Феєчки, метелики і пташечки кружляли в блакиті неба.

Красуням дуже сподобалося змагатися, але настав час повертатися додому, на свою лісову галявину. Вони телепортувалися і знову опинилися в осінньому лісі.

– Як чудово ми провели час! Які гарні змагання! – сказала одна з них.

– Який фантастичний будинок ми отримали! – доповнила Ріфіала.

– Можливо ми ще коли-небудь зможемо відвідати його, – промовила Алінда.

– А я чула, що у нас, в нашому лісі, взимку відбудуться Олімпійські ігри, – промовила Ріфіала.

– А давайте візьмемо участь! – підтримала бесіду Ріанда.

– Нам потрібно гарно підготуватися, – сказала Афія.

Феї погодилися і були задоволені своїм рішенням.

Коли замерзло озеро, що знаходилося неподалік від галявини, феєчки почали тренування на ковзанах (їм дуже подобалося фігурне катання). Кожен день вони відточували у своєму танці все нові і нові елементи та рухи.

Вони не помітили, як до казкового лісу завітала чарівниця – зима.

Одного разу феєчки прийшли на озеро, і тільки почали свої перші рухи на кризі, як раптом щось неймовірно холодне, майже крижане доторкнулося до обличчя. Це була сніжинка. Всі разом вони підняли догори очі і побачили, як на небі кружляють білі, маленькі і великі сніжинки.

– Перший сніг! – разом скрикнули вони.

– Який він білий і пухнастий, – промовила Ріанда.

– Скоро олімпійські ігри, – сказала Алінда.

І вони продовжили свій танок – «Танок метеликів», так вони його назвали.

Минав день, ще день і ще день, і от настав той час, коли в лісі оголосили про початок олімпійських ігор.

На великій галявині, біля озера, зібралось багато учасників змагань: швидкі білки, веселі зайці, стрункі косулі, неповороткі ведмеді, хоробрі вовки і багато інших тварин.

Почалися змагання. Білки, зайці взяли участь в перегонах на лижах, вовки і косулі показали себе в стрибках, ведмеді грали у хокей, а феєчки показали свій перший фантастично красивий танок на ковзанах.

Настав вечір. Змагання наближалось до завершення, залишилося тільки дочекатися результатів. Всі знову зібралися разом біля озера. Була неймовірна тиша. І раптом суддя, чорний ворон, оголосив переможця змагань.

Феї почули свої імена.

– Ми виграли. Ура! – закричали вони.

– Ми перемогли! – вигукнули разом феєчки.

– Яке щастя, яка радість! Ми неймовірні! – продовжували лісові красуні.

Настали хвилини нагородження. Кожній феєчці подарували намистечко з чарівних білих, як сніг, перлів. А головний приз, приз Переможця – лісовий будинок.

Феї вирішили віддати будиночок тим тваринкам, у яких не було даху над головою.

– Давайте ми назвемо цей будиночок «Будиночок щастя», – сказала одна з них. – Нехай ті, наші лісові друзі, які потребують помешкання, будуть там щасливі.

Алінда, Емріана, Арія, Ріанда, Ріфіала залишилися задоволені своїм рішенням.

ДИВОВИЖНА ПРИГОДА ФУТБОЛЬНОГО М'ЯЧА

Автор казки та ілюстрацій Нікіта Ткаченко

В одній старій комірчині, на запиленій полиці, жив був М'яч. Скільки часу він там пролежав ніхто не знає. Прокидався він з промінцями вранішнього сонечка, які посміхалися до нього через маленьке віконце. Промінці запрошували його пограти у гру «Тіні». І М'ячик з радістю відгадував різні химерики, які утворювали промінці, кумедно стрибаючи по стінах. Згодом, сонечко сідало і веселі промінці поверталися у свою домівку, а наш герой знову залишався сам у темній коморі. Йому було дуже сумно...

І ось, одного разу, М'ячик прокинувся від якогось шурхоту. Розплющивши очі, він побачив маленьке, сіреньке мишеня, яке з цікавістю його розглядало.

– Привіт, я – Крош. А ти хто? І що ти тут робиш?

М'яч сонно повів очима:

– А я – футбольний М'яч і я тут живу вже багато років.

– А ти звідки тут взявся?

– Ми з друзями грали в жмурки і я заблукав. Але натрапив на кротячу нору, ось так я і потрапив до тебе.

– Так похмуро і темно, як ти тут живеш? Невже не хочеться вибратися на білий світ, там так класно світить сонечко, все зеленіє, можна вигадати безліч цікавих ігор і занять!

М'яч ніяково зітхнув:

– Мені б дуже хотілося, але як вибратися звідси?

– Ну то ходімо зі мною, я проведу тебе цією норкою прямісінько на вулицю.

До речі, тут недалеко є велике футбольне поле, де веселі хлопчики граються різними м'ячами. Є й схожі на тебе! Ну що, ходімо?

М'ячика розривала цікавість і він весело підморгнув Крошу!

– Ходім!

Незабаром друзі опинилися на вулиці.

Сонячні промінчики весело посміхалися їм:

– Привіт! Привіт! Раді бачити тебе на волі! Нумо гратися!

М'ячик із радістю покотився по стежинці назустріч новому життю! Крош насилу встигав за ним, швидко перебираючи маленькими лапками.

Раптом друзі почули гучні звуки, і чим ближче вони наближались, тим знайоміші вони ставали для нашого маленького героя! Невже! Зовсім поруч хлопчики грали в футбол.

– Як же це все-таки чудово пострибати по зеленому футбольному полю, – зітхнув М'яч!

Друзі тихенько підкралися і почали спостерігати, як зовсім новенький М'ячик весело стрибає від одного гравця до іншого!

– Оце б мені так, – подумав наш М'яч. – Але я, мабуть, вже не здатний так гарно бігати!

І тут сталася така оказія: новенький М'яч ненароком отримав великі ушкодження. Гра зупинилася, гравці розгублено дивилися один на одного. Що ж тепер робити?

Прямісінько біля нашого М'ячика русявий хлопчина безсило присів на траву, їх погляди зустрілися.

– Ов-ва! Гляньте, який чудовий М'яч, мабуть, його тут хтось забув! Давайте зараз пограємо, а як знайдеться хазяїн, то тоді повернемо його, ось і все!

Звісно, за М'ячем так ніхто і не прийшов, але з того часу в нього почалося зовсім нове цікаве життя!

Він постійно грав у футбол, мандрував з командою різними країнами світу, побував на Всесвітніх олімпійських іграх. Вражень безліч!

А ще: скільки нових видів спорту він відкрив для себе. Виявляється, що є: фехтування, плавання, стрибки, волейбол, баскетбол, теніс та безліч інших.

Все так цікаво, але найулюбленішим був все-таки футбол і команда рідних гравців.

Адже цей вид спорту є найпопулярнішим у всьому світі.

Від гравців М'яч дізнався, що футбол зародився в 19 сторіччі в Англії. А ще раніше в подібну гру грали в Давньому Єгипті і в Стародавньому Римі.

У містечку Шеффі (Великобританія) з'явився перший футбольний клуб. Незабаром їх було вже аж 7 і представники команд зустрілися в Лондоні, щоб обговорити нові правила цієї гри, в яку ми граємо і по цей час.

У нашого героя тепер була особиста сумка, в якій він подорожував разом з другом Крошем. Зараз вони не розлиють воду. Та разом і подорожувати веселіше! А сонячні промінці завжди супроводжували та підбадьорювали друзів своїм теплом!

Ось така чудова історія сталася з простим, непримітним футбольним М'ячем, який не побоявся змінити своє життя на краще! І в нього це чудово вийшло!

М'ЯЧИК БАЖАНЬ

Автор казки Артем Чабаненко

Автор ілюстрацій Антон Дуганцев

Коли Сашко прокинувся, то стрілки годинника показували майже дев'яту. Солодко позіхнувши, він почав вилазити з-під ковдри. Сьогодні була субота, тому поспішати до школи не треба. З кухні смачно пахли млинці.

– Внучку, ти вже прокинувся? – заглянула в кімнату бабуся. – Йди снідати, допоки все гаряче, – припрошувала Ніна Степанівна до столу.

– Біжу, бабуся, – сказав Сашко, змахнувши з обличчя рештки сну.

Гарненько вмившись та причепурившись, Сашко сів до столу. Насолоджуючись смаком запашного млинця, Сашко виглянув у вікно. Там, на гральному майданчику, вже підтягувався Юрко. Кожного ранку перед школою хлопчик займався пробіжкою. Потім Юрко переходив до різних фізичних навантажень, як-от: стрибків, підтягувань, віджимань. Хлопчик також відвідував секцію з футболу. У майбутньому він хотів стати футболістом, тому фізична підготовка у нього мала бути бездоганною. З фізичного виховання у Юрка були тільки дванадцятки, а однокласники завжди сварилися, за яку команду гратиме хлопчик.

Сашко заздрив Юркові.

Він теж хотів так добре грати у футбол, мати такі ж сильні м'язи й отримувати хороші оцінки з фізкультури. Сашко згадав норматив зі стометрівки, який він ледь здав у п'ятницю і важко зітхнув. Юрко запрошував його бігати вранці разом, але він відмовився, адже важко прокидатися о шостій ранку, а потім після пробіжки ще йти до школи. От якби загадав бажання і відразу тобі і м'язи і повага друзів... Його мрії перервала бабуся:

– Внучку, хліб закінчився. Сходи до магазину, мій помічнику, – усміхнулася бабуся.

Сашко, який уже тримав в руках планшет, не дуже хотів відкладати ігри, але все ж почав збиратися. Він вирішив швидко виконати доручення бабусі і насолоджуватися своїм вільним часом. Біля пішохідного переходу Сашка зупинив сліпий дідусь і попросив допомогти перейти на інший бік вулиці. «Сьогодні всі неначе змовилися мене затримувати», – подумав хлопчик, але все ж допоміг незнайомцеві. На іншому боці вулиці дідусь подякував Сашкові і сказав:

– Насправді я – чарівник. Знаю, про що ти мрієш. Дарую тобі цей м'ячик, який зможе виконати три твоїх бажання. Просто підкинь його і скажи, чого ти хочеш.

– Дякую! – сказав Сашко. Але коли підняв очі, то перед ним нікого вже не було. Хлопчик пришвидшив кроки у напрямку супермаркету. Подумки він уже загадував бажання.

Нарешті Сашко дістався додому. Віддавши бабусі хліб, Сашко дістав м'ячика. У дворі хлопці грали у футбол. Було весело та гамірно. «Швидше

біжи! Пасуй!» – доносилося з двору. «Точно! – подумав Сашко. – Хочу бути таким швидким, як заєць!». Він підкинув м'ячика і вирушив у двір. Бажання Сашка здійснилося і він бігав по полю дуже швидко, чим викликав неабияке захоплення у друзів. Хлопчик був щасливий! Нарешті спорт і слава поряд з ним! Але тут загавкав пес, у їхній двір шумно заїхала машина. Серце Сашка закалатало, від страху він спочатку ховався в кущах, а потім чимдуж побіг додому.

– Сашку, ти куди? – кричали друзі навздогін, але хлопчик ніби їх не чув. Вже вдома він зрозумів, що разом із швидкістю зайчика йому передалася й інша риса цієї тварини – боягузство.

У понеділок Сашко вирушив до школи. Одним з уроків за розкладом було фізичне виховання. На уроці учні

вивчали різні способи лазіння по канату. Діти пробували, але виходило далеко не в усіх. Скоро була черга Сашка. Хлопчик згадав про чарівний м'ячик, підкинув його і сказав: «Хочу бути таким же вправним, як мавпочка!». Його бажання відразу ж здійснилося. Своєю спритністю Сашко здивував усіх, навіть тренера. Хлопчик був щасливий!

– Що це? – раптом крикнув один з однокласників Сашка, тицяючи пальцем на нього.

Сашко обернувся і побачив позаду довгий мавпячий хвіст. Хлопчик кинувся навтьоки зі спортзалу. Його серце шалено калатало, а в скронях молоточки відбивали єдине слово: «Хвіст! Хвіст!» Заспокоївся Сашко вже вдома. Він витяг м'ячик і підкинув вгору: «Хочу, щоб все було, як раніше!». І хвіст, і м'ячик після цього зникли. Натомість перед Сашком з'явився той самий дідусь, якого він зустрів біля пішохідного переходу.

– Не треба мені вже ніяких чарів! – закричав Сашко.

– Не треба, то й не треба! – спокійно відповів дідусь і зник так само раптово, як і з'явився.

Наступного ранку бабуся зазирнула до кімнати онука, але його там не було. Раптом вона почула голоси. Бабуся підійшла до вікна і побачила на гральному майданчику Сашка та Юрка. Разом вони робили ранкову зарядку та про щось весело розмовляли. Відтоді Сашко кожен день займається спортом. Він має відмінні оцінки з фізкультури та неабиякі успіхи у футболі. Але всього цього Сашко досягнув сам, власною працею, а не за допомогою магії.

ХВОСТАТІ ДРУЗІ

Авторка казки та ілюстрацій Ніна Якимова

Жили-були у нашому дворі чудові котики, які дуже любили спорт. На вулиці вони завжди грали у різні ігри, а особливо їм подобався баскетбол. Всі вони мріяли про великі перемоги і славу на олімпійських іграх. Кожен котик мав свої особисті спортивні здібності.

Ось, наприклад, Мурко вміло стрибав по деревам, Пушок – був чемпіоном по забігам на горищах, Фелікс – чудовий жонглер маленькими м'ячиками, Рудий – швидко бігав за горобцями, а Шпротик – вміло балансував на паркані, виконуючи різні гімнастичні фігури.

Всі вони були різні, але їх об'єднувало захоплення баскетболом та ще одне: вони всі хотіли стати чемпіонами.

Одного разу, коли наближалися літні Олімпійські ігри, котики вирішили взяти участь у змаганнях з баскетболу. Вони розуміли, що це буде великий виклик, але вони були готові до цього.

Мурко, як ватажок, оголосив про збір команди «Хвостаті друзі» і початок тренувань. Щодня котики збирались на подвір'ї. Кожен з них розумів, що він мусить працювати на межі своїх можливостей, щоб принести в майбутньому перемогу своїй команді. У дворі всі мешканці вболівали за юних спортсменів і як могли, допомагали їм. Голуби тренували котиків в стрибках,

перелітаючи з гілки на гілку, мишка Фрося, тренувала хвостатих в швидкості бігу, а пес Каштан, тренував їх витривалість в забігах на довгих дистанціях. Вони, всі разом, працювали над підкиданнями, стрибками, проходженням і захистом, відпрацьовували вміння справжніх чемпіонів.

Головними суперниками котиків стала команда котів професіоналів «Чорний дим», які вже давно грали в баскетбол і вже не раз ставали чемпіонами. Вони були сміливі, впевнені в собі, але трошки зухвалі, бо вважали, що їх ніхто не зможе перемогти.

Ось і настав день змагань. Команда «Хвостаті друзі» вийшла на майданчик з великою гордістю, визначеністю та вірою в перемогу, але всі розуміли, що перемога не буде легкою.

Гра була важкою, але котики не здавалися. У напруженій фінальній хвилині, коли рахунок був нічийним, Мурко вирішив взяти ініціативу в свої руки. Він зробив неймовірний стрибок і забив вирішальний м'яч! Весь

майданчик вибухнув від радості, а «Хвостаті друзі» злетілися до нього, святкуючи свою перемогу.

Цей був святковий день для всього нашого двору. Наші котики довели всім, що з вірою, наполегливістю та колективною роботою можна досягти навіть недосяжних найвищих вершин. І ця перемога надихнула їх на нові досягнення та великі мрії.

ЗМІСТ

<i>ШЛЯХ ДО ПЕРЕМОГИ</i>	3
Авторка віршованої казки та ілюстрацій Світлана Леньо	
<i>НЕСПОДІВАНА ПЕРЕМОГА ЇЖАЧКА</i>	6
Авторка казки Канюка Мілана Автори ілюстрацій: Катерина Полтавець, Маргарита Козлова, Дмитро Михайлов	
<i>ОЛІМПІЙСЬКА ПРОПОЗИЦІЯ</i>	10
Автор казки та ілюстрацій Олег Левицький	
	13
<i>УПЕРЕД ДО МРІЇ</i>	
Авторка казки Дар'я Анісімова Авторка ілюстрацій Маргарита Зінченко	
<i>НЕЗАБУТНЯ ОЛІМПІАДА</i>	16
Авторка казки та ілюстрацій Наталія Жиліна-Жура	
<i>ОЛІМПІЙСЬКИЙ ЧЕМПІОН</i>	19
Авторка казки Маргарита Козлова Авторка ілюстрацій Катерина Полтавець	
<i>КИЦЯ, ЯКА ТАНЦЮЄ</i>	21
Авторка казки Маргарита Козлова Автор ілюстрацій Дмитро Михайлов	
<i>ВІД МЕДАЛІ ДО ОЛІМПУ</i>	23
Авторка казки Ольга Кудрявцева Авторка ілюстрацій Катерина Москаленко	
<i>ПАТИСОНІВ ЛІС</i>	25
Авторка казки та ілюстрацій Лариса Омельченко	
<i>КАЗКА ПРО ДВАНАДЦЯТИРІЧНУ «БАБУСЮ»</i>	28
Авторка казки Олена Молнар Авторка ілюстрацій Каміла Литар	
<i>ЯК ЇЖАЧОК ОЛІМПІЙСЬКИМ ЧЕМПІОНОМ СТАВ</i>	31
Авторка казки Олеся Омельченко Автори ілюстрацій Маргарита Козлова та Людмила Дворніченко	

ЯК БАРАНЧИК МИРОН НА ОЛІМПІЙСЬКИХ ІГРАХ ПОБУВАВ.....	35
Авторка казки Павлова Оксана Автор ілюстрацій Павленко Всеволод	
БУДЬ ЧЕМПІОНОМ.....	38
Авторка казки Тетяна Прокоф'єва Авторка ілюстрацій Ганна Мельничук	
БОНЯ.....	40
Автор казки та ілюстрацій Людвіг Свящев	
МИСЛИВЕЦЬ – ФУТБОЛІСТ.....	42
Авторка казки та ілюстрацій Луїза Свящева	
ЗАЧАРОВАНИЙ ЛІС.....	44
Авторка казки Лідія Страшко Авторка ілюстрацій Надія Дробот	
ОЛІМПІЙСЬКА ФЕЄРІЯ.....	46
Авторка казки та ілюстрацій Анна Таран	
ДИВОВИЖНА ПРИГОДА ФУТБОЛЬНОГО М'ЯЧА.....	49
Автор казки та ілюстрацій Нікіта Ткаченко	
М'ЯЧИК БАЖАНЬ.....	51
Автор казки Артем Чабаненко Автор ілюстрацій Антон Дуганцев	
ХВОСТАТІ ДРУЗІ.....	54
Авторка казки та ілюстрацій Ніна Якимова	